

ARBETARE - KAMRATER.

Kampen, som har delat vårt folk i tvänne läger, och som redan hittills slukat alltför dyra offer, håller på att kasta oss i såväl andlig som ekonomisk bankrutt. Principerna, varå denna kamp å andra sidan grundar sig, och vilka utgöra första orsak äro främmande för vårt folk. Såsom pest hava de smittat de oansvariga hopar, vilka oförmögna till kritik lättare kunna vilseledas. Dessa principer hava icke sin grund i socialismens ädla och vittsyftande ideér, utan äro egnade att hindra all sund utveckling för samhället. Anarkin är socialismens fiende. Om anarkin segrar, är med detsamma vårt folks lycka och framgång förlorad. Vi råka ut för ett värre andligt och ekonomiskt förtryck än någonsin under det förbannade tsarväldets tider.

Men detta får ej ske, och det sker icke heller, så länge i detta land ännu finnes sunda element, vilka förstå, att man med rövarpolitik ej kan ernå annat än hat och bitterhet, och denna politik, som utlovas av "Suomen Valtuuskunta" kantänka i hela vårt folks arbetarestams och socialdemokratis namn, är ingenting annat än den råaste rövarpolitik, som intet bryr sig om framtiden för vårt folks undre lager. Tillis nu hava herrarna sedan storstrejkens dagar då de fingo lära känna de orginaserade arbetarens styrka i klasskampen, icke förtryckt oss på sådant sätt som vi olika tänkande nu förtryckas. Med våld tvingas vi att ansluta oss till röda gardet, och besudla våra händer med broderblod.

Detta är icke klasskamp, det är ett brott mot folket. Ock det är ett brott desto mera därför, att vi på djävulskt sätt blivit förda bakom ljust. Våra fiender äro icke de egna medborgare vilka i massor hava gått att befria vårt land från rysska anarkister och rövande soldater. Våra fiender äro icke heller borgarena vilka vi redan tvungit att gå in på långt bärande samhälleliga daningar. Våra fiender äro alla de tygellösa element och förvildade huliganhopar som blivit hit samlade och vilka tillsammans med till vår stad anlända rysska anarkister äro färdiga till vilka skräckdåd som helst.

Redan svafar anarkismens svarta fana med dödsskallen på en av vår stads offentliga byggnader. Det är icke frihetens, borderskapets och jämlikhetens fana det är icke en symbol för socialdemokratins samhälleliga rydning och arbetarens livsvillkor förbättrande utvecklingsideer, utan det är en fana för det svarta skräckväldet vars följder äro hundernöd, pest och död. Med ett ord detta folks fullständiga undergång.

Vem har hopsamlat horder? Vår röda regering, som förtrycker tanke- och samvetsfriheten och som har störtat vårt folk i brödrakrigets faser.

Vår regering, som stänger fabrikena, tömmer statens kassor oförmögna att åter fylla dem, med annat än rövat byte, som låter mördra olika tänkande medborgare, män vilkas brott är det att de djärfts öppet uttala det som de hålla för sant. Vår regering som utan vidare rövar åt sina krigshopar landtmannens utsädesspannmål, utan bry sig om huruvida vi hava något att livnära oss med under nästa år.

Men också på ett annat sätt har man bedragit oss och gör det varje dag. Åt oss meddelas det i Kansan Lehti och Työmies lögnaktiga underrättelser om stridens gång, och dock stiger den röda armens antal av stupade och sårade redan över 3000. Den vita armen belägrar vår stad, snart från alla sidor, och enligt ögonvittnens utsago är den absolut överlägsen såväl till antal som till utrustning, dessto mera emedan de röda sakna militärisk utbildning och vid sträng krigstukt vanledning. Men allt ännu matar i oss lögnen och håller motet uppe med konstlade medel.

Kamrater, den röda regeringen har uppenbart bedragit oss, och den har visat sig oförmögen att vara vår regering. Vi uttala vår skarpaste protest emot dess våldspolitik, ty vi äro varken banditer eller rövare utan

Arbetare i Tammerfors.

